

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An in Soc. Iesu esse possit ratificatio professionis, vel incorporationis
inualidæ. punct. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

PUNCTUM VI.

An in Societate Iesu esse possit ratificatio professionis, vel incorporationis inualidæ.

SUMMARIUM.

1. Proponitur dubitandi ratio.
2. Statuitur in Societate Iesu esse posse professionis, seu incorporationis inualidæ ratificationem.
3. *Iisdem actibus ac in aliis religionibus inducitur ratificatio.*

Videtur in Societate Iesu non posse inualidam professionem aut incorporationem ratificari; quia modus ordinarius ratificandi professionem inualidam est tacita professio, ut constat ex his, quæ diximus *hac disp. punct. 1. in fin.* Ergo non potest esse professionis, vel incorporationis inualidæ reparatio.

2. Carerem dicendum esse posse, & verè esse in Societate professionis, seu incorporationis inualidæ reparationem. Quia hæc reparationis inualidæ non solum iure antiquo, sed nouo Trid. *sess. 25. c. 19. de regular. taciurnitate* quinquennij approbata est in fauorè religiosi status, & in pacem & quietem religiosorum, à quo iure locietas excepta non est, nec excipi conueniebat, sic docuit *Suar. t. 4. de relig. tr. 10. lib. 3. c. 8. & n. 5.* Neq; obstat professionem, seu incorporationem tacitam non habere locum in Societate, quia hoc est verum de professione, seu incorporatione tacita, quæ primò, & per se fit, secus verò quæ fit ad reparationem professionis, seu incorporationis inualidæ. Nam cum de hac reparatione nihil Societas disposuerit, & Trid. in suo generali decreto Societatem non exceperit, efficitur sanè voluisse comprehendere.

3. Quod si inquiras, quibus actibus reualidatio professionis, seu incorporationis in Societate inualidæ esse censetur? Respondeo iuduci eodem modo, ac in aliis religionibus, nempe annuali gestatione habitus professorum, seu incorporatorum, & eorum exercitiis. Neque obstat hæc omnia nouitiis communia esse, quia sufficit, quod etiam sint professorum, seu incorporatorum propria. Neque item obstat in Societate varios gradus esse, quibus status religiosus constituitur, nempe scholasticum, coadiutorum, formatorum, professorum, trium, vel quatuor votorum, quominus nõ possit reualidatio fieri in aliquo determinato gradu. Fir enim reualidatio in eo determinato gradu, in quo expressè, esto inualidè, quis constitutus est; quia ad eum ratificandi subsequens gestatio habitus, & exercitia distinguitur.

PUNCTUM VII.

Qualiter inualidè professis, seu in Societate incorporatis liceat religionem deserere, & aduersus illam reclamare.

SUMMARIUM.

1. Quid statuerit Tridentum.
2. Procedit constitutio agud de incorporatis per vota biennij in Societate, ac de professis.
3. Computatur quinquennium à die professionis.
4. Procedit aduersus ignorantem, & impeditum secundum opinionem Sanchi.
5. Numeratur quinquennium à die professionis, vel à die sublati impedimenti cogniti, quoad effectum ratificationis, seu reclamatæ.
6. Coram quo superiore reclamatio faciendæ est.
7. Ad allegandas causas nullitatis debet habitum retinere, nec à superioris obedientia discedere.
8. Si certo cognoscis professionem nullam fuisse, nec ratificasse, an fugere possis. Affirmant aliqui.
9. Distinguedum est de professione, quam nullam esse probare potes, vel quam non potes probare.
10. Si de facto fugias etiam eo casu, quo professionem nullam esse probare posses, non teneris redire.
11. Elapso quinquennio audiri non potest religiosus.
12. Dictum decretum non habet locum nisi impedimentum sublatum sit.
13. Si sublatum sit impedimentum, & nulla aduersus impotentiam reclamatio, an possit dari restitutio in integrum proponitur dubitandi ratio. Resoluitur posse.
14. Diversimodè minoribus, & maioribus hoc beneficium conceditur.
15. Quo tempore post quinquennium allegare possit maior ignorantiam, ut detur restitutio.
16. Rogatus an sciverit, negare potest, si non ratificauit.

Cum sæpe contingat professionem inualidam esse, neq; hæc professum velle illam ratificare Trid. *sess. 25. c. 19.* in hæc verba statuit. Quicumq; regularis præcedat se per vim, & metum ingressum esse religionem, aut etiam dicat ante ratem debitam professum fuisse, aut quid simile, velleq; habi-

tū dimittere quacunque de causa, aut etiam cum habitu discere sine licentia superiorum non audiat, nisi intra quinquennium tantum à die professionis, & tunc non aliter, nisi causas, quas præenderit, deduxerit coram superiore suo, & ordinario. Quod si antea habitum sponte dimiserit, nullatenus ad allegandum quamcumque causam admittatur, sed ad monasteriū redire cogatur, & tanquam apostata puozatur, interim verò nullo privilegio suæ religionis inuenitur. Ex quibus verbis constat sic inualidè professū intra quinquennium à die professionis, & non ultra allegare posse causas nullitatis suæ professionis, modo tamè habitum propria auctoritate non dimittat, neque ex religione sine superiorum licentia habitu retento discedat. Nam si habitum dimittit spontè, denegatur illi audientia, & pœnis apostatae puniatur, nullòq; religionis privilegio inuenitur.

2. Quod decretum æquè de incorporatis per vota biennij in Societatem loquitur, ac de professis cum Societate, tum aliarum religionum, quia verè religiosi sunt, & quantum est ex parte sua se religioni, & diuino obsequio perpetuo emanciparunt, *Suar. t. 4. de relig. tr. 10. l. 3. c. 8. num. 6.* Item hoc decretum comprehendit milites S. Ioan. Hierosolimitani. Nam ebo communiter in decretis Trid. pro regularibus editis hi milites, & aliorum militarium ordinum non comprehenduntur, nisi eorum expressa mentione facta. At in hoc decreto ex decretariae Cardinalium milites S. Ioan. censentur comprehensivi, ut tradit decemum Barb. *de loco consilij, c. 3. de potest. Episc. alleg. 10. q. 10.* *Suar. t. 3. de relig. lib. 2. c. 4. in fin.*

3. Primò ergo statuit Concilium quinquennium intra quod religiosus reclamare possit, computari à die professionis, quam ipse religiosus oppugnare intendit. Quæ verba difficultate non carent; nõ sæpe ab illo die non cessat impedimentum, quod nullà reddit professionem, & sæpe ignoratur ob illud impedimentum nullam esse professionem, quomodo ergo ab eo die computandum est quinquennium? Deinde ex hac quinquennij persequentiæ præsumitur ratificasse suam professionem, cum quo nulla fuisset, si toto ferè quinquennio durauit impedimentum, quod reddidit professionem nullam, aut illius ignorus fuit, nulla ratione poterit ius eo tempore præsumere ratificari professionem, cum id sit impossibile: ergo quinquennium ex quo hæc præsumptio defumitur non à die professionis, sed à die sublati impedimenti cogniti computandum est. Neque hæc doctrina pugnat cum Trid. decreto dicens quinquennium ad reclamandum computandum esse à die professionis tantum, quia id debet intelligi, casu quo ab ea die cesset impedimentum, quod verè esse tale religiosus cognoscebat.

4. Nihilominus Sanch. *lib. 7. de matr. disp. 37. n. 19.* latè probat hoc quinquennium computandum esse à die professionis tantum, & procedere aduersus ignorantem, & impeditum. Mouetur quia sic profecto interdicitur transacto quinquennio audientia non in odium suæ negligentia, quod toto eo tempore non reclamauerit, sed in fauorè religionis, ne litibus oppugnatibus suæ professionis perturbetur; at quoties tempus datur alicui ad agendum, non in odium, sed potius in fauorè ipsius, ut alterius curam ignoranti & impedito, ut cum Glossa *c. statum, verbo numerandū, de præbendis, in 6.* aliiq; doctoribus firmat Sanch. *supra.* Ergo hoc quinquennium currit ignorati impedimentum, & impedito ad reclamandum. Secundò probatur, quia præscriptio procedit aduersus ignorantem, & impeditum, tametsi ob ignorantiam & impedimentum reclamandi restitui possit. Cõstat, quia ebo præscriptio nõ currat contra habentem impedimentum iuris deegnit actionem; at bene contra habentem impedimentum facti cui benefici restitutio. At qui professionem fecit impeditum durate impedimento optime potest reclamare, quod si ob ignorantiam omittit non ex iure, sed ex facto impeditur, ergo currit illi tempus. Tertio, nõ obuiaretur litibus, nec religionis tranquillitas obtineretur, quod fuit illius decreti intentus, si contra lapsum quinquennij cõcederetur allegatio ignorantia. Tandem probat ex verbis Trid. nisi intra quinquennium tantum à die professionis numerandum, & ponderat dictionem tantum que exclusiua est, & affirmatiua illius, quod ponit, & negatiua omnium aliorum casuum præter expressos, *leg. ob as. c. de prædij minor. c. l. c. l. c. l. de regu. iur. c. cum Ecclesia butrina de causa possid. c. proprias.* Deinde pōderat dictionem tantum non fuisse necessariam, sed additã esse maioris claritatis gratia, & vt nullus ambigendi locus superesset numerationem faciendam esse à die professionis, procedereque contra ignorantem, & impeditum.

5. Verù retinenda est prior sententia, quam implem Sanch. videtur probasse *de disp. 37. n. 34.* ibi enim probet, si toto quinquennio durauerit impedimentum, aut impotentia reclamatio illud quinquennium non esse numerandum, tametsi sublatum non aliud quinquennium concedendum esse sed arbitrio prudentis tempus esse signandum, intra quod reclamare, & audiri possit. Quod si intra quinquennium cessauerit impedimentum, videndum est (inquit) an arbitrio prudentis sufficiens tempus intra illud manet ad reclamandum: si enim manet, non est aliud tempus indulgendum, secus è contra. Ergo quinquennium in sententia Sanch. non currit impedito à die professionis. Ratio autem meo iudicio est hæc: nam hoc quinquennium, quo transactò interdicitur religio potestas oppugnandi